

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og formål

Siden repatrieringsloven trådte i kraft den 1. januar 2000 har 630 personer repatrieret (236 personer i 2000, 224 personer i 2001 og 170 personer i 2002).

Mange forhold har betydning for, om en udlænding beslutter sig for at vende tilbage til sit hjemland, og antallet af personer, der benytter sig af repatrieringsloven, kan derfor ikke tages som udtryk for, i hvilket omfang repatrieringsloven virker efter hensigten.

Der er imidlertid siden lovens ikrafttræden kun foretaget enkelte ændringer af loven af teknisk karakter. Der er derfor anledning til på baggrund af de erfaringer, der er indhøstet med loven, at vurdere, om og hvordan loven kan forbedres.

Hertil kommer, at en række forhold kan ventes at medføre, at det vil være relevant for flere personer end hidtil at overveje at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdssted.

Ændringerne af udlændingeloven, der trådte i kraft den 1. juli 2002, kan således ventes at få betydning, idet en udlænding nu skal have opholdt sig syv år i Danmark for at få tidsubegrænset opholdstilladelse mod tidligere tre år. Udlændingemyndighederne kan ligeledes i større omfang end tidligere forventes at nægte at forlænge eller inddrage flygtninges opholdstilladelser på grund af ændrede forhold i hjemlandet. Dette betyder, at det er en mulighed for mange anerkendte flygtninge, at de ikke får forlænget deres opholdstilladelse, og det vil derfor være naturligt, at repatriering overvejes.

Endelig er der en voksende gruppe af ældre indvandrere, som har opholdt sig i Danmark i mange år. De er ofte dårligt integreret i det danske samfund, hvilket fører til isolation og ensomhed i alderdommen, især når ægtefællen dør. Der kan i forhold til denne gruppe blive en stigende interesse for at repatriere og slutte sig til familien i hjemlandet.

2. Lovforslagets indhold

Følgende hovedelementer indgår i forslaget:

1. Forlængelse af perioden, hvori man kan få hjælp efter repatrieringsloven
2. Ændring af reglerne om hjælp til udgifter til transport af personlige ejendele
3. Ændring af reglerne om hjælp til etablering
4. Ændring af reglerne om hjælp til transport af erhvervsudstyr
5. Hjælp til nødvendige hjælpemidler og vaccination
6. Ændring af reglerne om hjælp til udgifter til sygeforsikring
7. Ændring af repatrieringslovens regler om reintegrationsbistand
8. Udbetaling af reintegrationsbistand

2.1. Forlængelse af perioden, hvori man kan få hjælp

Repatrieringsloven omfatter udenlandske statsborgere, der har opholdstilladelse her i landet. Hvis en udlænding får inddraget eller nægtet forlængelse af sin opholdstilladelse, har den pågældende ikke længere opholdstilladelse her i landet.

En udlænding, der af Udlændingestyrelsen får inddraget eller nægtet forlængelse af sin opholdstilladelse, og som påklager styrelsens afgørelse til Integrationsministeriet eller Flygtningenævnet indenfor den i udlændingelovens § 33, stk. 3, fastsatte frist, forbliver omfattet af repatrieringsloven, indtil ministeriet eller Flygtningenævnet eventuelt stadfæster styrelsens afgørelse. Når der er truffet endelig afgørelse vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, kan udlændingen ikke få repatrieringshjælp, idet den pågældende ikke længere har opholdstilladelse her i landet.

En udvidelse af perioden, i hvilken udlændingen kan søge repatrieringsstøtte, vil øge incitamentet til at rejse frivilligt tilbage til hjemlandet, hvorved en række udsendelsesproblemer og medfølgende omkostninger for det danske samfund undgås. Mange udlændinge overvejer således ikke repatriering, før de har opbrugt alle muligheder for at bevare deres opholdstilladelse. Det undgås ligeledes, at udlændinge, som øn-